

A Fővárosi Ítéltábla dr. ... ügyvéd ... által képviselt ... felperesnek, a ... alperes ellen ingó kiadása iránt indított perében a Székesfehérvári Törvényszék 2015. június 10. napján kelt 15.G.40.135/2011/129. számú ítélete ellen a felperes részéről 131. sorszámon benyújtott fellebbezés folytán meghozta az alábbi

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti;

fellebbezett rendelkezését – a perköltségre is kiterjedően – részben megváltoztatja, és a felperest 8.694.500 (Nyolcmillió-hatszázkilencvennégyezer-ötszáz) forint megfizetésére kötelező rendelkezést mellőzi, a viszontkeresetet teljes terjedelmében elutasítja;

kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 1.975.500 (Egymillió-kilencszázhetvenötezer-ötszáz) forintot, továbbá 220.305 (Kétszázhúszezer-háromszázöt) forint és 1.054.600 (Egymillió-ötvennégyezer-hatszáz) forint + áfa perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 1.728.000 (Egymillió-hétszázhuszonnyolcezer) forint le nem rótt részilletéket;

kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 552.000 (Ötszázötvenkettőezer) forint le nem rótt részilletéket;

egyebekben az ítéletet helybenhagyja.

A Fővárosi Ítéltábla kötelezi az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 157.000 (Százötvenhétezer) forint + áfa másodfokú perköltséget, továbbá az államnak külön felhívásra 678.570 (Hatszázhetvennyolcezer-ötszázhetven) forint jogorvoslati részilletéket, kötelezi a felperest, hogy külön felhívásra fizessen meg az államnak 1.583.330 (Egymillió-ötszáznyolcvanháromezer-háromszázharminc) forint jogorvoslati részilletéket.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperesi és az alperesi gazdasági társaságok 2004-2005. évtől üzleti kapcsolatban álltak. A felperes szóbeli megrendelése alapján alperes két alkalommal ...- és ... szerelvényt épített a rendelkezésére bocsátott teherautó önjáró alvázakra, az elvégzett munkák ellenértékét felperes

megfizette.

2008 augusztusában felperes újabb megrendelést adott alperesnek egy ... alvázra ...- és ... szerelvény megépítésére, lényegében a 2006-ban megrendelt korábbi felépítménnyel azonos kondíciókkal, azzal az eltéréssel, hogy a felépítmény festését, bútorozását nem az alperes, hanem más vállalkozó végzi, előleg címén 4.000.000 forintot fizetett.

A felépítmény megrendelés szerinti teljes körű kivitelezésének befejezését megelőzően felperes a teherautó alvázat 2009. május 12-én kelt adásvételi szerződéssel eladta egy lízingcégnek, majd ugyanezen a napon zártvégű pénzügyi lízingszerződéssel a tehergépjárművet 36 hónap futamidővel lízingbe vette.

Az időközben elkészült ... jármű birtokba adását alperes 16.725.031 forint vállalkozói díj kifizetéséhez kötötte.

Felperes vitatta az alperesi követelés megalapozottságát, a gépjármű birtokába bocsátását kérte.

A felek közötti egyeztetések nem vezettek eredményre.

A felperes 2011. július 10-én előterjesztett, utóbb pontosított keresetében alperest a Ptk. 393. § (1) bekezdése, 397. § (1) bekezdése és 313. §-a alapján a közöttük létrejött vállalkozási szerződés teljesítéseként a ...- és ... felépítményt tartalmazó gépjármű kiadására, továbbá szerződésszegéssel okozott kártérítés címén 21.554.200 forint megfizetésére kérte kötelezni. A kereseti előadás szerint a felperes és az alperes között 2008 nyarán szóban vállalkozási szerződés jött létre a felperes által az alperes rendelkezésére bocsátott ... alvázon ...- és ... felépítmény megépítésére. A vállalkozói díjat a korábbi vállalkozási szerződésük szerinti 8.000.000 forint + áfa, azaz bruttó 10.000.000 forint összegben határozták meg, amelyből előleg címén felperes 4.000.000 forintot már megfizetett, így az alperes vállalkozói díjként jogszerűen még nettó 4.000.000 forint megfizetésére tarthat igényt. Alperes ezzel szemben további 16.725.031 forint vállalkozói díj megfizetéséhez kötötte a gépjármű kiadását, megalapozatlanul azt állítva, hogy bruttó 20.725.031 forint összegű vállalkozói díjban állapodtak meg, és miután felperes nem teljesítette követelését, az alperes jogellenesen megtagadta a szerződés Ptk. 393. § (1) bekezdése szerinti teljesítését, a jármű átadását. A teljesítés jogos ok nélküli megtagadására figyelemmel a Ptk. 313. §-a szerint választható késedelem jogkövetkezményeként alperes köteles a szerződés teljesítésére, a jármű átadására a szerződés szerinti vállalkozói díj hátralékos összege ellenében, a felek közötti elszámolás keretében.

Kártérítés iránti kereseti kérelmével összefüggésben felperes előadta, annak következtében, hogy nyilvánvalóan megalapozatlan díjkövetelésére hivatkozással alperes 2009 novembere óta jogalap nélküli rosszhiszemű birtokosként jogos ok nélkül tartja birtokában a gépjárművet, annak forgalmi értékében 70.000 euró, vagyis a kereset benyújtásának időpontja szerinti 265,06 forint MNB középárfolyammal számolva 18.554.200 forint összegű értékcsökkenés következett be. Utalt arra is, amennyiben értékcsökkenés címén kártérítési igénye megalapozatlannak bizonyulna, úgy elmaradt haszon címén kíván igényt érvényesíteni, tekintettel arra, hogy a perbeli gépjárművet használni és hasznosítani kívánta, mivel azonban alperes neki felróhatóan, nem teljesített, alkalmanként más szállítóeszközt kellett bérelnie, ami külön költséggel járt, továbbá a gépjárművet nem tudta hasznosítani.

A további 3.000.000 forint kártérítés megfizetésére alperes azért köteles, mert a jogosulatlanul birtokban tartott gépjármű állagromlásának megelőzéséhez, kiküszöböléséhez szükséges minimálisan elvárható intézkedéseket sem tette meg, aminek következtében a perben beszerzett igazságügyi szakértői véleményből megállapíthatóan a gépjármű állagában legalább ekkora értékű károsodás következett be.

Alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte. Mindenekelőtt a felperes keresetösségi jogát vitatta. Továbbá állította, a felperesi előadással szemben 60.000 euró + áfa, azaz 14.670.000 forint + áfa összegű vállalkozói díjban állapodtak meg, majd a felperes utóbb még 1.910.025 forint + áfa

értékű munkára adott megrendelést, így a vállalkozói díj összesen 16.580.025 forint + áfa, azaz bruttó 20.725.031 forint volt. Ebből a felperes előlegként 4.000.000 forintot megfizetett, a fennmaradó 16.580.025 forint vállalkozói díjtartozás megfizetését azonban felszólítás ellenére megtagadta. Ezért a Ptk. 397. § (2) bekezdése szerinti zálogjogával élve jogszerűen tagadta meg a gépjármű kiadását.

A kártérítési igényre nézve azt hangsúlyozta, semmi nem bizonyítja felperes azon állítását, hogy a megrendelt munkák ellenértékeként a felek 8.000.000 forint + áfa díjazásban állapodtak volna meg, ezzel szemben a tanúvallomások és az okirati bizonyítékok az alperes által állított vállalkozói díjban való megállapodást támasztják alá. Ezért a vállalkozási szerződés alapján a feleket terhelő egyidejű teljesítés kötelezettségére is figyelemmel a vállalkozói díj teljes összegének kifizetéséig jogszerűen tagadta meg a gépjármű birtokba adását. Amennyiben felperes szerződésszerűen eljárva maradéktalanul eleget tett volna a megállapodás szerinti díjfizetési kötelezettségének, úgy az átalakított gépjárművet annak elkészültekor birtokba vehette volna. Ennek elmaradása közvetlenül kizárólag a felperes szerződésszegő magatartásával áll okozati összefüggésben, így az ebből eredő károk is kizárólag az ő terhére róhatók, azokért alperest nem terheli kártérítési felelősség. A felek egyidejű teljesítési kötelezettségéből az is következik, hogy nem róható alperes terhére az az állagromlás sem, amely abból ered, hogy a gépjármű évek óta az alperes telephelyén áll.

Az alperes viszontkeresetet is előterjesztett, amelyben felperest 16.725.031 forint és 2009. június 15-től a kifizetésig járó késedelmi kamata megfizetésére kérte kötelezni elsődlegesen a Ptk. 389. és 397. § (1) bekezdésére alapítva vállalkozói díj címén, másodlagosan – arra az esetre, ha a felek között a díjmegállapodás hiányában nem jött volna létre vállalkozási szerződés – a Ptk. 361. §-a alapján jogalap nélküli gazdagodás címén.

A felperes az általa elismert vállalkozói díjtartozást meghaladó részében a viszontkereset elutasítását kérte.

A felperes 2012. november 6. napjától felszámolás alá került.

Az elsőfokú bíróság 2012. november 7-én meghozott 15.G.40.135/2011/43. számú részítéletével kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül adja ki felperesnek a ... forgalmi rendszámú, ... gyártmányú ... típusú, ... alvázat, a ráépített ... és ... felépítménnyel együtt, továbbá úgy rendelkezett, hogy a jármű kiadásával egyidejűleg a felperes köteles megfizetni az alperesnek 6.000.000 forintot.

Az alperes fellebbezése folytán eljáró Fővárosi Ítéltábla 2014. január 9-én meghozott 10.Gf.40.169/2013/6. számú végzésével a részítéletet hatályon kívül helyezte és az elsőfokú bíróságot az eljárás folytatására és újabb határozat hozatalára utasította, a felperes másodfokú perköltségét 150.000 forint, az alperesét 150.000 forint + áfa összegben, az alperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték összegét 480.000 forintban állapította meg. A Fővárosi Ítéltábla álláspontja szerint a gépjármű kiadására irányuló kereseti kérelmet az elsőfokú bíróság anélkül bírálta el részítélettel, hogy annak jogszabályi feltételei (Pp. 213. § (2) bekezdés) fennálltak volna. Rámutatott, a Ptk. 280. § (1) bekezdés a) pontjában, 286. § (1) bekezdésében és (2) bekezdés b) pontjában foglaltakból következően amennyiben a feleket kölcsönösen és egyidejűleg terhelő kötelezettséggel kapcsolatban indult perben abban a kérdésben van vita, hogy az egyik fél által teljesítendő szolgáltatásért a másik mekkora ellenszolgáltatást tartozik megfizetni, a kölcsönösen teljesítendő kötelezettségek „esedékessé válásának” az is feltétele, hogy a rendelkezésre álló adatok alapján a szolgáltatásért járó ellenszolgáltatás összege is megállapítható legyen. Erre tekintettel alperes az őt megillető ellenszolgáltatás összegének tisztázása és ezen összeg megfizetésére felperes kötelezése – illetve ezen összeg maradéktalan felperesi teljesítése (felajánlása) – hiányában nem kötelezhető a gépjármű kiadására. A gépjármű kiadása iránti kereseti kérelem tekintetében ezért az

elsőfokú eljárás megismétlése szükséges annak tisztázása érdekében, hogy a perbeli ...- és ... felépítmény kivitelezéséért a felperes milyen összegű ellenértéket tartozik megfizetni az alperesnek. Csakis ezt követően lesz az elsőfokú bíróság abban a helyzetben, hogy a peres feleket egymással szemben kölcsönösen terhelő szolgáltatások tárgyában megalapozott döntést hozzon.

A folytatódó eljárásban az elsőfokú bíróság szakértői bizonyítást rendelt el az alperes által a gépjármű átalakításával összefüggésben elvégzett munkák értékének, az alperesnél történt tárolás során a gépjármű forgalmi értékében bekövetkezett értékcsökkenésnek, valamint az állagromlásból eredő hibák javítási költségének megállapítása érdekében.

Az elsőfokú bíróság 2015. június 10-én meghozott 15.G.40.135/2011/129. számú ítéletével kötelezte alperest, hogy 15 napon belül adja ki felperesnek a ... forgalmi rendszámú, ... gyártmányú ... típusú, ... alvázat a ráépített ...- és ... felépítménnyel együtt, továbbá úgy rendelkezett, hogy a jármű kiadásával egyidejűleg felperes köteles megfizetni alperesnek 8.694.500 forintot. Ezt meghaladóan a keresetet és a viszontkeresetet elutasította; felperest az alperes részére 69.320 forint perköltség, az államnak külön felhívásra 972.000 forint feljegyzett illeték, míg az alperest az államnak külön felhívásra 828.000 forint feljegyzett illeték megfizetésére kötelezte.

Az ítélet indokolása szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján egyértelműen megállapítható volt, hogy a gépjármű átalakítási munkáit felperes rendelte meg az alperestől, így a felperes megrendelőként igényérvényesítési jogosultsággal, keresetösszege joggal rendelkezik a perbeli gépjármű kiadása tekintetében. Mindkét fél azt állította, közöttük 2008 nyarán szóban vállalkozási szerződés jött létre, arra nézve azonban, hogy milyen összegű vállalkozói díjban állapodtak meg, egymással ellentétesen nyilatkoztak. Ezért nem volt mellőzhető annak vizsgálata, hogy a vállalkozói díj mint a Ptk. 389. §-a szerinti vállalkozási szerződés egyik lényeges tartalmi eleme tekintetében is létrejött-e megállapodás, mert ennek hiányában a bírói gyakorlat szerint a vállalkozási szerződés létrejötte nem állapítható meg. Az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat részletesen értékelve arra a következtetésre jutott, nem volt megállapítható, hogy a felek között bármilyen összegű vállalkozói díjban megállapodás született volna, így az sem, hogy közöttük vállalkozási szerződés jött volna létre.

Arra nézve, hogy vállalkozási szerződés létrejötte hiányában az elvégzett munkák ellenértékeként felperes jogalap nélküli gazdagodás címén mekkora összeget tartozik megfizetni alperesnek, az elsőfokú bíróság az igazságügyi szakértő véleményét aggálytalannak tekintve és azt ítélezése alapjául elfogadva azt állapította meg, felperest arra is figyelemmel, hogy jogalap nélküli gazdagodás esetén az adó nem vehető figyelembe, 14.670.000 forint megfizetésének kötelezettsége terheli, amiből előlegként már 4.000.000 forintot megfizetett.

A felperesi kárigény vonatkozásában kifejtette, a felek közötti vállalkozási szerződés hiányában felperes a szakértő által megállapított összeget köteles megfizetni, és miután erre nem került sor, alperes nem tartotta jogellenesen birtokában a kamiont. A gépjármű kiadásának megtagadásából eredő értékcsökkenés megtérítésére irányuló kártérítési igény ezért megalapozatlan. Megalapozottan tarthat igényt ugyanakkor felperes annak a kárnak a megtérítésére, amely azért következett be, mert alperes nem az általában elvárható módon tárolta a járművet. Mindezekre tekintettel a szakértői vélemény alapján alperes kártérítés címén összesen 1.975.500 forint javítási költséget tartozik megfizetni, amely összeggel csökkenteni kell a felperes alperessel szemben fennálló 10.670.000 forint összegű tartozását. Ily módon a felperes 8.694.500 forint megfizetésére kötelezésének volt helye az alperes egyidejű gépjármű kiadására kötelezésével, a Ptk. 280. § (1) bekezdés a) pontjában foglaltak alapján. A perköltségről a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján a pernyertesség-pervesztesség arányának figyelembevételével rendelkezett az elsőfokú bíróság.

Az ítélet keresetet részben elutasító, a viszontkeresetnek részben helyt adó rendelkezésével szemben

a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben a fellebbezéssel támadott részében elsődlegesen az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróságnak a per újabb tárgyalására és újabb határozat hozatalára utasítását, másodlagosan a megváltoztatását és a keresete szerinti ítélet meghozatalát kérte.

A fellebbezés szerint az elsőfokú bíróság a perben rendelkezésre álló bizonyítékok okszerűtlen mérlegelésével, tévesen és megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a vállalkozói díjban történt megállapodás hiányában a felek között nem jött létre vállalkozási szerződés.

A rendelkezésre álló adatok, bizonyítékok alapján nem lehet kétséges, hogy a perbeli átalakítási munkákra vonatkozó felperesi megrendelés alperesi elfogadásakor a felek a vállalkozói díjban is megegyeztek, mégpedig a felperes által előadottak szerinti összegben. Ebből következően az alperes jogellenes, szerződésszegő magatartást tanúsított akkor, amikor a jármű elkészültét követően a felek megállapodása szerinti vállalkozói díjat meghaladó összegű díjköveteléssel lépett fel, a szerződés teljesítése körében rá háruló kötelezettségeinek nem tett eleget, azok teljesítését az eltúlzott, a megalapozatlan díjkövetelése kielégítésétől tette függővé. Mindezekből az elsőfokú eljárásban már részletesen kifejtettek szerint az is következik, hogy a gépjármű kiadását alperes jogosulatlanul tagadta meg.

Az alperes előadottak szerinti jogellenes, szerződésszegő magatartása miatt a perbeli esetben a Ptk. 281. § (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontjában foglalt rendelkezések nem alkalmazhatók. A felek kölcsönös és egyidejű teljesítésére kötelezése azért is kizárt, mert a felszámolás alatt álló felperes a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 37. § (1) bekezdésében foglaltakra tekintettel nincs abban a helyzetben, hogy az elsőfokú ítélet szerint az alperessel szemben fennálló fizetési kötelezettségének a gépjármű alperes általi birtokba adásával egyidejűleg eleget tegyen. Az egyidejű teljesítés feltételei azért sem állnak fenn, mert viszontkeresettel érvényesített követelését alperes a Cstv.-ben előírt jogvesztő határidőn belül a felperes felszámolójának hitelezői igényként nem jelentette be, az előírt regisztrációs díjat nem fizette be, ezen követelés tekintetében alperest a felszámoló hitelezőként nem vette nyilvántartásba. A hitelezői igénybejelentésére előírt határidő elmulasztása jogvesztéssel járt, ami kizárja a felperes alperesi viszontkereset szerinti marasztalását.

Miután a rendelkezésre álló adatok alapján egyértelműen megállapítható, hogy a felek között vállalkozási szerződés jött létre, az alperes pedig a szerződésből fakadó kötelezettségeit megsértve, jogosulatlanul tagadta meg az átalakítási munkák befejezését követően a gépjármű felperes birtokába adását, téves jogi álláspontra helyezkedett az elsőfokú bíróság akkor is, amikor az értékvesztésből eredő felperesi kártérítési igényt jogellenesség hiányában megalapozatlannak találta és anélkül utasította el, hogy az annak érdemi elbírálásához szükséges bizonyítást lefolytatta volna. Erre tekintettel mindenképpen szükséges az elsőfokú eljárás megismétlése ebben a körben.

A felperes véleménye szerint egyebekben a perben kirendelt igazságügyi szakértő hibásan és megalapozatlanul, hatáskörét is túllépve állapította meg az alperes által elvégzett munkák értékét. Nem mellőzhette volna az elsőfokú bíróság a magánszakértő szakvéleményében foglaltak, illetve tanúkénti meghallgatása során előadottak értékelését.

Az alperes fellebbezési ellenkérelmet nem terjesztett elő. A másodfokú eljárás tartama alatt 2015. december 11-i kezdő időponttal az alperes is felszámolás alá került.

A 2016. június 21-én megtartott másodfokú tárgyaláson felperes jogi képviselője útján az ezt igazoló okirat csatolásával bejelentette, hogy a jelen perben alperessel szemben érvényesített kártérítési igényéből az elsőfokú ítélet szerint megalapozottnak bizonyult 1.975.500 forint összegű követelése bejelentésre került az alperes felszámolójának, aki azt a jogvesztő határidőn belül bejelentett hitelezői igényként nyilvántartásba vette. Egyebekben úgy nyilatkozott, az elsőfokú ítélet fellebbezésében támadott rendelkezésével ezt meghaladóan elutasított 19.578.700 forint összegű

kártérítési igénye vonatkozásában a jogvesztő 180 napos határidőn belül nem élt hitelezői igénybejelentéssel.

A másodfokú bíróság azon felhívására, hogy igazolja, a viszontkeresettel érvényesített követelését a felperes felszámolási eljárásában bejelentette, alperes úgy nyilatkozott, a 2013. május 6-án kelt hitelezői igénybejelentését felperes felszámolója nem igazolta vissza, mert az a 180 napos határidőn túl került benyújtásra.

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a felperesi fellebbezés korlátai között vizsgálta felül, az ítéletnek az alperest 15 napos határidővel a gépjármű felperesnek történő kiadására kötelező, a felperesi keresetnek 1.975.500 forint összegű – a jogalap nélküli gazdagodás címén a viszontkereset alapján az alperesnek megítélt 10.670.000 forint követelésbe beszámított – kártérítési igény tekintetében helyt adó, a viszontkeresetet 8.694.500 forint iránti követelést meghaladóan elutasító, fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése alapján jogerőre emelkedett rendelkezéseit nem érintette.

A fellebbezés az alábbiak szerint részben megalapozott.

A Cstv. 37. § (3) bekezdésének a felperes, illetve az alperes felszámolásának kezdő időpontjában egyaránt hatályban volt, így a perbeli jogvitában irányadó rendelkezése értelmében a felszámolás alatt álló gazdálkodó szervezettel szembeni követelések bejelentésére az (1) bekezdésben előírt, a felszámolás közzétételétől számított 180 napos határidő elmulasztása jogvesztéssel jár.

A jogvesztés az anyagi jogi igény, a követelés megszűnését eredményező jogi tények egyike, amely a bírói gyakorlatban és a jogirodalomban egységesen elfogadott értelmezés szerint a követelés végleges megszűnését, elenyészését vonja maga után, és amit a bíróságnak főszabályként hivatalból kell figyelembe vennie. Ebből következően a felszámolási eljárásban a Cstv. 37. § (3) bekezdése szerinti jogvesztő határidőn belül bejelenteni elmulasztott követelés annak megszűnése folytán a jogvesztő határidő lejártá után már semmilyen formában nem érvényesíthető, így annak polgári peres eljárásban keresettel vagy viszontkeresettel történő érvényesítése sem vezethet eredményre.

A rendelkezésre álló adatok alapján – egyebekben a peres felek egyike által sem vitatott – tényként volt megállapítható, hogy a felperes 2012. november 6. napjától felszámolás alatt áll, továbbá hogy alperes a viszontkeresettel érvényesített követelését hitelezői igényként a felszámolás közzétételétől (vagyis a Cstv. 28. § (2) bekezdés e) pontja szerinti kezdő időpontjától) számított 180 napos jogvesztő határidőn belül nem jelentette be a felperesi felszámolónak, aminek következtében – a már kifejtettek szerint – az alperesi követelés megszűnt. Tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor ezt nem észlelte hivatalból, és a már megszűnt, fenn nem álló követelés érvényesítésére irányuló viszontkereset érdemi elbírálásába bocsátkozott.

Miután önmagában az alperesi követelés jogvesztés folytán bekövetkezett megszűnése megalapozottá teszi a viszontkeresetnek 10.670.000 forint erejéig helyt adó és felperest – az őt kártérítés címén megillető 1.975.500 forint ítéleti beszámításával – 8.694.500 forint alperes javára megfizetésére kötelező ítéleti rendelkezés elleni fellebbezést, a Fővárosi Ítéltábla a viszontkereset megalapozatlansága körében a vállalkozási szerződés létrejöttével, a vállalkozói díj összegével, valamint a viszontkeresetnek helyt adás folytán a felperest terhelő fizetési kötelezettség és az alperes gépjármű kiadási kötelezettsége egyidejű teljesítését előíró ítéleti rendelkezésekkel kapcsolatos fellebbezési előadások érdemi vizsgálatát szükségtelennek tartotta, ezért mellőzte, egyúttal mellőzi az elsőfokú ítélet indokolásából az e körben kifejtetteket.

A másodfokú eljárásban tett felperesi nyilatkozatok és a felperes által csatolt okiratok alapján az is tényként volt megállapítható, hogy az időközben ugyancsak felszámolás alá került alperessel szembeni kártérítési igényéből felperes a felszámolás kezdő időpontjától számított 180 napos jogvesztő határidőn belül kizárólag az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett és ily módon jogerős rendelkezése szerint megalapozottnak bizonyult 1.975.500 forint összegű követelését jelentette be az alperes felszámolójához, míg az ezt meghaladó, az elsőfokú bíróság által elutasított, a felperesi fellebbezés tárgyát képező kártérítési igény nem került bejelentésre, ily módon az – a már kifejtettek szerint – ugyancsak megszűnt. Miután a 19.578.700 forint összegű kártérítési igényt elutasító ítéleti rendelkezéssel szembeni felperesi fellebbezés eredményességét önmagában ez a körülmény ugyancsak kizárta teszi, a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság által lényegében a kártérítési felelősség jogszabályi feltételeinek hiányában elutasított felperesi kárigény megalapozottságával összefüggésben a felperesi fellebbezésben előadottak érdemi vizsgálatát sem tartotta szükségesnek, ezért azt szintén mellőzte.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett rendelkezését a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján – a perköltségre is kiterjedően – részben megváltoztatta és teljes terjedelmében elutasítva az alperesi viszontkeresetet mellőzte a felperest 8.694.500 forint megfizetésére kötelező rendelkezést, továbbá alperest az elsőfokú bíróság által a felperes javára kártérítés címén jogerősen megítélt, azonban a viszontkereset alapján fizetendő összegbe beszámított 1.975.500 forint felperes javára történő megfizetésére kötelezte. Egyúttal a felperesi pernyertesség megváltozott, a kereseti kérelmek tekintetében – az összesen 48.060.200 forint pertárgyértéket (26.506.000 forint értékű ingó kiadása iránti és 21.554.200 forint értékű kártérítési igény) figyelembe véve – 60 %-os, a viszontkereset vonatkozásában 100 %-os arányának megfelelően rendelkezett az alperes által felperesnek fizetendő perköltség összegéről, amelynek megállapítása során figyelemmel volt a szakértő igénybevételével, valamint a szakértő tanú meghallgatásával összefüggésben felmerült költségekre és azok felek általi előlegezésére, továbbá a pertárgyérték alapulvételével a kereset, illetve a viszontkereset vonatkozásában felmerült, a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával mérlegeléssel megállapított jogi képviselői munkadíjra és az alapeljárásban meghozott részítélet elleni fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban megállapított jogi képviselői munkadíjra, a felek jogi képviselőit a pernyertesség-pervesztesség arányában megillető összegeket egymással szemben kölcsönösen beszámítva, míg a felek illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt kereseti, viszontkereseti és jogorvoslati illeték megfizetéséről az 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett. Mindezeket meghaladóan a fellebbezéssel támadott – a kártérítési keresetet 19.578.700 forint tekintetében elutasító – további ítéleti rendelkezés helybenhagyására ugyancsak a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján került sor.

A felperesi fellebbezés az elsőfokú ítélet viszontkeresetnek részben helyt adó rendelkezése vonatkozásában, 30 %-os arányban vezetett eredményre, ezért a Fővárosi Ítéltábla a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján ennek figyelembevételével kötelezte alperest a felperes 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) és (5) bekezdése alkalmazásával mérlegeléssel megállapított ügyvédi munkadíjból álló másodfokú perköltsége arányos részének megfizetésére, míg a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt jogorvoslati illeték megfizetéséről a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2016. június 21.

Dr. Tibold Ágnes s.k.

a tanács elnöke

Dr. Felker László s.k.
előadó bíró

Dr. Istenes Attila s.k.
bíró